

[Hagen Hagensen]

pligt for arbejdsgivere. Jeg vil i forbindelse hermed og i forbindelse med den adgang, der nu er givet til – hvad der er rimeligt – at ligningskommissioner kan få oplysninger fra pengeinstitutterne, sige, at man nok skal have den slags regler, men at de ikke skal bruges ud over, hvad der er rimeligt, og hvad sager giver anledning til. Det må ikke være bureaukrati på den ene eller den anden måde med skemaer af overvældende omfang, der skal indberettes; der er ikke grund til at gå tættere hverken på arbejdsgivere eller på løn-tagere end det, man nøjagtigt skal bruge til skatteligning.

Samarbejdet mellem toldvæsenet og skat-tevæsenet er der jo gjort en del ud af. Nu er forholdet sådan, at samarbejdet har eksisteret nogle år, og jeg kan vel sige uden at sige for meget om det, at det ikke er lykkedes over-vældende godt. Så har man fundet frem til, at man skal gøre noget, der er bedre. Jeg kan egentlig sige, at det er et spørgsmål, hvorfor den forrige regering ikke var nået længere. Det er meget nemt at komme og sige til den nuværende: hvorfor kommer I nu ikke igen-nem med det? Men man var altså ikke klar med det selv. Jeg synes, der er gået forholds-vis lang tid fra det år, da man nedsatte ud-valget derom eller fik de folk, der skulle ha-ve med det at gøre, til at drøfte disse ting, og til man begyndte at finde frem til, hvad man skulle foretage sig.

Der er for mig ingen tvivl om, at det, man skal nå frem til på dette område, er, at kvali-ficerede medarbejdere i toldtaten og i skat-teforvaltningerne skal kunne behandle sager sammen og hver for sig have en sådan eks-pertise og erfaring på deres område, at man virkelig kan få noget ud af det. Det kan ikke skabes fra den ene dag til den anden, det tager lang tid, og derfor er der grund til at sige, at man skal prøve på, hvordan det kan komme igennem. Jeg har en fornemmelse af, at det ikke er noget, man sådan lige går rundt og gør, for hvor får vi de folk fra? De er ikke uddannet endnu. Derfor er der tid til at tænke sig om, før det sættes i værk. Det kan ikke nytte noget, at vi flytter nogle folk, der ikke har tilstrækkelig baggrund, ikke har tilstrækkelig uddannelse på det område, de har med at gøre, over til noget, der er van-skeligere at have med at gøre. Det er de for-hold, hvor man vil bruge samvirke mellem told- og skattemyndigheder. Det er der ikke

spor tvivl om, og det er folk, der absolut skal være på et sådant plan, at de kan stå mål med de hjælpere, der findes rundt omkring for erhvervsdrivende, og som der bliver gjort brug af, når der skal skattelignes.

Nu vel, så meget til denne debat, som jeg for mit vedkommende egentlig har fundet er noget overflødig, fordi vi vidste det alt sam-men; vi vidste, der ikke kunne komme mere frem i denne samling, og vi har fået klarhed på tingene for længst, men vi bruger altså tingets tid til en eftermiddag at samle disse ting, gennemgå dem sammen, og det kan der da være grund til. Jeg tror nok, at ministeren havde ret i sine slutbemærkninger om, hvad der var afgørende for, at vi skulle nå retssik-kerhed på skatteområdet. Det største bidrag dertil vil utvivlsomt være at gennemføre en proportional beskatning, helst ført helt op. Jeg tror faktisk, der er en sandhed i, at man ikke skal være pligtig til at aflevere mere til det offentlige, end man selv får lov til at be-holde, og så må det offentlige udgifter sæt-tes i overensstemmelse dermed. Det giver os en valgfrihed for dem, der bliver tilbage. Jeg tror såmænd nok, byrdefordelingen også kan klares inden for den ramme.

Anders Poulsen (V):

En debat om skatteborgernes retssikkerhed og retshåndhævelsen i skattesystemet kan naturligvis indeholde masser af forskellige aspekter. Der er mange vigtige elementer i dette, og det kunne blive en overordentlig bred debat, hvis vi skulle sprede os og tage alle de pågældende elementer ind under den-ne debat.

Jeg må imidlertid sige, at jeg er meget godt tilfreds med, at vi også ved denne lejlig-hed her i folketinget får anledning til at drøf-te disse, mener jeg, meget væsentlige spørgs-mål om retssikkerheden i skattesystemet.

Jeg mener nok, at den væsentligste del af det, vi diskuterer her, er borgernes stilling i systemet, den enkelte borgers placering i skattesystemet, hvordan den enkelte borger føler at han bliver behandlet. Føler den en-kelte borger, at han – måske med rette – bli-ver klemt i dette system, eller føler han, at han ikke bliver klemt i systemet? Det mener jeg er et meget væsentligt element i en retssik-kerhedsdebat, og i den forbindelse vil jeg sige, at jeg synes, det også må tælle stærkt, at